செய்தி வெளியீடு எண்: 141 நாள்: 27.11.2010

27–11–2010

வேலூரில் திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கான புதிய கட்டடங்களைத் திறந்து வைத்து மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலைஞர் ஆற்றிய உரை

பெருந்திரளாக குழுமியிருக்கின்ற மாபெரும் கூட்டம் உற்சாக முழக்கத்தை வெளியிட முடியாமல் தங்கள் விழிகளின் மூலமாகவும் தங்களுடைய பரபரப்பான பார்வையின் மூலமாகவும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதை நான் உணராமல் இல்லை. இன்று காலையிலே வந்து சேர்ந்து இந்த விழாவிலே கலந்து கொள்ள வேண்டிய நான் 8.00 மணிக்கே சென்னையிலே புறப்பட்டும் கூட 8 மணியிலே இருந்து இங்கு வந்து சேருகிற வரையில் வழியெல்லாம் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களை, தோழர்களை, ஆடவர், பெண்டிர் என ஆயிரம் ஆயிரமாயிரவரை சந்திக்கவும் அவர்களுடைய வரவேற்பை பெறவுமான ஒரு சூழல் வழக்கம்போல் அமைந்த காரணத்தால் அதையெல்லாம் கடந்து இங்கே வருவதற்கு நேரமாகிவிட்டது. அதுவரையிலே நீங்கள் காத்திருந்தீர்கள் என்பது நான் தாமதமாக வந்து எனக்கு ஏற்படுத்திய கவலையை விரட்டுகின்ற மகிழ்ச்சிப் பெருக்காக மாறிவிட்டது என்பதை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கான புதிய கட்டிடங்களைத் திறந்து வைக்க நடைபெறும் இந்தப் பெருவிழாவில் வழக்கம்போல் அமைச்சர்களுடைய முன்னிலையில் வைக்கப்படக்கூடிய கோரிக்கைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. முதலில் கோரிக்கைகளைக் கவனித்து, உங்களுக்கு சொல்ல வேண்டிய அல்லது செய்ய வேண்டிய காரியங்களைப் பற்றி நான் விவரிக்கலாம் என்று கருதுகின்றேன்.

முதல் கோரிக்கையே நம்முடைய ஞானசேகரன் அவர்கள் எழுப்பியது. தமிழக சட்டமன்றத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் முதல் கோரிக்கையை வைப்பவர் அவர்தான். அவர் இன்றைக்கு வைத்த இரண்டு கோரிக்கைகள். ஒன்று இங்கே மாணவர் விடுதியைக் கட்ட வேண்டும் என்பதாகும். இவ்வளவு பெரிய கட்டிடத்தை கட்டி முடித்துவிட்டீர்கள்; இருந்தாலும் எங்களுக்கு இங்கே வசதியாக, வாய்ப்பாக விடுதி ஒன்றைக் கட்டித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

20 கோடி ரூபாய் செலவழித்து பல்கலைக்கழகத்திற்கு கட்டிடம் கட்டிய எங்களுக்கு அதைவிட மிக மிகக் குறைவான செலவில் விடுதி கட்டத்தானா முடியாது. ஆகவே அதை ஒரு கோரிக்கையாக வைத்து, 'பார், பார்' – என்னதான் காட்பாடி எம்.எல்.ஏ. இங்கே இருந்தாலும், இராணிப்பேட்டை எம்.எல்.ஏ. இருந்தாலும் அவர்களையெல்லாம் முந்திக்கொண்டு; வேலூர்

எம்.எல்.ஏ.வாகிய நான் கேட்டு அந்தக் கோரிக்கை பலித்துவிட்டது என்று, அவர் உங்களிடத்திலே மார்தட்டிக் கொள்ள நான் இடையூறாக இருக்க மாட்டேன். எனவே அந்தக் கோரிக்கை நிச்சயமாக வெகுவிரைவிலே நிறைவேற்றப்பட்டு, இந்தப் பல்கலைக்கழக வளாகத்திலே அந்த விடுதிகளும் அமைக்கப்படும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். (பலத்த கைதட்டல்)

இன்னொன்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கக்கூடிய 84 பேர் தற்காலிக ஊழியர்களாக இருப்பவர்கள்; அவர்கள் நிரந்தரப் பணியாளர்களாக ஆக்கப்படவேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் வந்திருக்கிறது. பல்கலைக்கழகமானாலும் வேறு அமைப்புக்களானாலும், மன்றங்களானாலும் எந்த நிர்வாக இடமாக இருந்தாலும் அங்கெல்லாம் பணியாற்றுகின்றவர்களை, அங்கு தற்காலிக பணியாளர்களாக இருப்பவர்களை நிரந்தர பணியாளர்களாக ஆக்குவதற்கு ஒரு முறையை வைத்திருக்கிறது இந்த அரசு. ஒரு தேர்வு எழுதச் சொல்லி அந்தத் தேர்வில் தேர்ச்சி பெறுகின்றவர்களுக்கு உடனடியாக அவர்களுக்கான பணியை – நிரந்தரப் பணியை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதைப்போல இந்த 84 பேருக்கும் வெகுவிரைவிலே தேர்வு வைத்து, அதிலே தேர்ச்சி பெற்று, அவர்கள் இங்கே நிரந்தர ஊழியர்களாக, பணியாளர்களாக அமையலாம் என்ற உறுதியையும் நான் இந்த நேரத்திலே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். (பலத்த கைதட்டல்)

மற்றொன்று, வேலூர் மாவட்டத்தில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்திலே இருந்து வழக்கத்திலே இருந்து வந்த ‘ஆபிசர்ஸ் லேனை’ ‘அண்ணா சாலை’ என்றும், ‘லாங்கு பஜாரை” – “திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சாலை” என்றும் பெயர் மாற்றம் செய்ய வேலூர் மாநகராட்சியில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு அரசுக்கு முன்மொழிவுகள் அனுப்பப்பட்டுள்ளன. அந்த முன்மொழிவுகள் மீது அரசு விரைவில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானத்தை ஏற்கனவே நிறைவேற்றி இருக்கின்றார்கள். நான் நினைத்து விட்டால் – உறுதி அளித்துவிட்டால் அதை நிறைவேற்றுவதற்கு நான் மீண்டும் அரசு அலுவலகத்திற்கு சென்று மேஜைக்கு முன்னால் அமர்ந்து செயலாளர்களை அழைத்து, “கொண்டு வாருங்கள் – கோப்புகளை” என்று சொல்லி, பிறகு கையெழுத்திட்டு அனுப்புகின்ற பழக்கம் எனக்கு இல்லை. கோரிக்கை வைத்த இடத்திலேயே அதை நிறைவேற்ற முடியுமா ? நிறைவேற்ற முடிகிற காரியமாக இருந்தால் அதற்கு தகுதி இருந்தால் அங்கேயே நிறைவேற்றுவதுதான் எனக்குப் பழக்கம். எனவே, “அண்ணா சாலை” – “திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சாலை” என்று பெயர் மாற்றம் செய்ய வேலூர் மாநகராட்சி நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை அரசின் சார்பில் வரவேற்று ஆணையை இந்த இடத்திலேயே பிறப்பிக்கிறேன். (கைதட்டல்)

வேலூர் மாவட்ட ஆட்சியர் வளாகத்தில் 25 இலட்சம் ரூபாய் மதிப்பீட்டில், வேலூர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் தொகுதி மேம்பாட்டுத் திட்டத்தில் கட்டப்பட்டுவரும் மக்கள் குறைதீர்க்கும் அரங்கிற்கு கண்ணியத்திற்குரிய காயிதே மில்லத் அவர்களின் பெயர் சூட்டப்பட வேண்டுமென்ற அந்தக் கோரிக்கையையும், இதே இடத்தில், இதே நேரத்தில் நிறைவேற்ற இந்த அரசின் சார்பில் என்னுடைய ஒப்புதலையும் வழங்குகின்றேன்.

இங்கே பல்லாயிரக்கணக்கில் குழுமியிருக்கின்றீர்கள் – எதிரே பார்க்கிறேன். இன்று மாலையிலோ, நாளை காலையிலோ தொலைக்காட்சியில் நேரடியாக இந்த நிகழ்ச்சியை ஒளிப்படம் எடுத்துக் காட்டுகின்றவர்கள், தமிழ்நாட்டு மக்கள் அதிசயத்தக்க அளவிற்கு இவ்வளவு பெரிய கூட்டமா என்ற நிலையிலேதான் இந்தப் படத்தை எடுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

இங்கு மாத்திரமல்ல; எனக்கு நேராக உட்கார்ந்திருக்கின்ற நீங்கள் மாத்திரமல்ல; இருபுறங்களிலும், இடப்புறம், வலப்புறம் ஆகிய இருபுறங்களிலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள், மாணவச் செல்வங்கள், ஆசிரியர்கள், பல்வேறு கல்லூரிகளிலேயிருந்து வந்தவர்கள் நிரம்பியிருக்கின்ற இந்தக் காட்சியைக் காணுகின்றபோது, கல்விக்குத் தமிழ்நாட்டில் எந்த அளவிற்கு உயர்வும், வரவேற்பும் கிடைத்திருக்கிறது என்பதை நான் எண்ணியெண்ணி மகிழ்கிறேன். ஒருகாலத்திலே – இங்கே குறிப்பிட்டார்களே, அதைப்போல, பெருந்தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் – வெளியூர்களுக்கு காரிலே சென்று திரும்புகின்ற நேரத்தில், ஒரு இரயில்வே கேட்டிற்குப் பக்கத்திலே நின்று கொண்டிருந்த ஒரு ஏழைச் சிறுவனைப் பார்த்து – ‘‘ஏனப்பா, என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய் – மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயே, ஏன் நீ மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? படிக்கவில்லையா?” ஏன்று கேட்டார். அவன் சொன்னான் – ‘‘படிக்கலாம், சாப்பிட்டால்தானே படிக்க முடியும் – சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லையே?’ என்றான். சாப்பிடாத காரணத்தால்தான் அவன் படிக்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பெருந்தலைவர் காமராஜர், பக்கத்திலே இருந்த அதிகாரியை அழைத்து – ‘‘இப்படிச் சொல்கிறானே, ஏன் அப்பசியைப் போக்க நாம் திட்டம் தீட்டக் கூடாது?’ என்று கேட்டார். அந்த அதிகாரியினுடைய பெயர் சுந்தரவடிவேலு. சுந்தரவடிவேலு என்றால், குத்தூசி குருசாமியினுடைய துணைவியார் குஞ்சிதம் அவர்களின் தங்கை காந்தம் அவர்களை மணந்தவர். அவர் நீதிக் கட்சியிலே தொடர்புடையவர். பெருந்தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவுடன், அவர் சொன்னார் – ‘‘நிச்சயமாகத் திட்டம் வகுக்கலாம்’ என்று திட்டத்தைத் தீட்டி காமராஜரிடத்திலே கொடுத்தார். அதுதான் ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு வழங்கும் மதிய உணவுத் திட்டம்.

மதிய உணவினைக் குழந்தைகளுக்குத் தந்தால், அதைச் சாப்பிடுகின்ற குழந்தைகள் கல்வியிலே நாட்டம் கொண்டு, அதற்கு ஆர்வத்தோடு செல்வார்கள். பசி நீங்கி, படிப்பிலே அவர்களது கவனம் செலுத்தப்படும் என்று மதிய உணவுத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அது பெருமளவிற்கு வெற்றிகரமாக அமைந்தது என்றாலும் கூட, அதற்குப்பிறகு ஆட்சிக்கு வந்த என்னுடைய அருமை நண்பர் – முதலமைச்சராக இருந்த எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் மதிய உணவுத் திட்டத்தை ‘‘சத்துணவுத் திட்டம்’ என்ற பெயர் மாற்றி வழங்கினார்.

அண்ணாவினுடைய மறைவிற்குப் பிறகு, கழக ஆட்சியில், அண்ணாவினுடைய கொள்கைகளை எல்லாம், ஏழையெளியவர்கள் வாழ, அவர்கள் ஏற்றம் பெற என்னென்ன கொள்கைகள் உண்டோ, அந்தக் கொள்கைகளையெல்லாம் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டு, அண்ணா அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஆட்சி – சத்துணவுத் திட்டத்தை மேலும், அதிக சத்துள்ளதாக ஆக்க வேண்டும் என்று, சத்துணவோடு ஒரு முட்டை வழங்கப்படும் என்று அறிவித்து, ஏழையெளிய பிள்ளைகள் – ஒரு முட்டைகூட சாப்பிடாத பிள்ளைகள் – தங்கள் பசி ஆறுவது மாத்திரமல்ல – சத்துணவும் கிடைக்கிறது என்ற எண்ணத்தோடு; அந்த உணவைப் பெற்று தங்களுடைய அறிவுக்குத் தேவையான உணவையும் பள்ளிக் கூடங்கள் மூலமாகப் பெற்றார்கள்.

அதற்குப்பிறகு இதே ஆட்சியிலே ஒரு முட்டை என்பது இரண்டு முட்டையாகி, இரண்டு முட்டைகள் என்பது மூன்று முட்டைகள் ஆகி, மூன்று முட்டைகள் நான்கு முட்டைகளாகி, இப்போது வாரத்திற்கு ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு முட்டை குழந்தைகளுக்குப் போடுவது என்று சத்துணவோடு தினந்தினம் குழந்தைகள் சாப்பிடுகிற சூழ்நிலையை உருவாக்கியிருக்கிறோம் என்றால் என்ன காரணம்; கிராமப்புறத்திலே இருக்கிற ஏழையெளிய மக்கள் மாத்திரமல்ல – பட்டினக் கரையிலே வாழ்கிற ஏழையெளிய மக்களும் பசியாற உணவு உண்டு, அறிவு வளரக் கல்வி பெற வேண்டும் என்று அந்த எண்ணத்தோடு தான் அதைச் செய்தோம் – செய்து கொண்டிருக்கின்றோம் – தொடர்ந்து செய்வோம் – தொடருவோம் – நாங்களே தொடர்ந்து செய்வோம் (கைதட்டல்). புரிந்து கொள்ள வேண்டியவர்கள் புரிந்து கொண்டால் சரி. (சிரிப்பு)

இங்கே நம்முடைய தம்பி பொன்முடி அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதைப்போல, கல்வித் துறையிலே ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சி எந்த அளவிற்கு வந்து நிற்கிறது என்றால், தம்பி துரைமுருகன் இங்கே எடுத்துச் சொன்னாரே, செம்மொழி மாநாட்டில் நாம் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் தமிழில் படிப்பவர்களுக்குத்தான் வேலைவாய்ப்பில் முதல் சலுகை – என்ற அந்த அருமையான கருத்தைத் தீர்மானமாக ஆக்கியிருக்கிறோமோ, அந்தத்

தீர்மானத்தைச் செயல்படுத்துகின்ற மசோதா, கடந்த சட்டமன்றத் தொடரிலே கொண்டு வரப்பட்டு, அது இப்போது நடைமுறைக்கு வந்திருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியோடு நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

20 சதவிகிதம் – 100 பேர் மாணவர்கள் வந்தால், அந்த 100 பேர் படித்து விட்டு வந்தால், அந்த 100 பேரில் 20 பேர், தமிழில் படித்தவர்களாக இருந்தால், அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பில் உத்தரவாதம் உண்டு என்ற அந்த நிலையை உருவாக்கியிருக்கிறோம். இப்படித் தமிழுக்கொரு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற அளவிற்கு நம்முடைய படிப்பு, பட்டப் படிப்பு இவையெல்லாம் பயன்படுமேயானால், அதற்கு என்ன காரணம்? எந்தவொரு அரசாக இருந்தாலும், அது ஏழையெளிய மக்களுடைய படிப்பிலே கவனம் செலுத்த வேண்டும் – கல்வியிலே அக்கறை காட்ட வேண்டும் – கல்வியிலே அக்கறை காட்டப்பட்டால்தான், ஒரு குடும்பத்திலே ஒரு பெண் படித்தால், அந்தக் குடும்பமே கல்வியறிவு பெற்றதாகப் பொருள் என்பார்கள். ஒரு கிராமத்திலே ஒரு பையன் படித்தால், அந்தக் கிராமமே படிப்பறிவு பெற்றதாகப் பொருள். ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், கிராமமோ, நகரமோ, தெருவோ, ஊரோ எந்தப் பகுதியாக இருந்தாலும், அங்கேயிருக்கின்ற இளம் பிள்ளைகள் படிப்பறிவு பெற்று, கல்வியறிவு பெற்று அதன்மூலமாக வளருகின்ற விஞ்ஞான அறிவைப் பெற்று, அந்த விஞ்ஞான அறிவைப் பெறுகின்ற காரணத்தால், அவர்கள் பல்வேறு உயர்வுகளைப் பெற்று, தொழில் அறிவையும், அவர்கள் மேலும், மேலும் வாழ்க்கையைப் பண்படுத்திக் கொள்கின்ற அந்த அறிவையையும் பெறுகின்ற ஒரு நிலைமையில்தான் – கல்வி அறிவு எவ்வளவு சிறந்தது – அது எப்படியாவது – ஏழ்மையைப் போக்கியாவது – அவர்களைக் கல்விச் செல்வம் பெற்றவர்களாக ஆக்க வேண்டுமென்று கண்ட கனவு இன்றைக்கு நிறைவேறி இருக்கின்றது.

காமராஜர் காலத்திலே தொடங்கி, அண்ணா காலத்திலே வளர்ந்து, – அந்தக் காலத்திலே பள்ளிக் கூடங்களாக இருந்தவை இன்றைக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக ஆகி, பல்கலைக்கழகங்கள் – கிராமங்களை எல்லாம் இணைக்கின்ற அளவிற்குப் பல்கலைக்கழகங்கள் உருவாகியிருக்கிறது என்றால், இந்த உயர்வை எண்ணிப் பார்க்கவே நமக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. எண்ணிப் பார்க்கும்போது, நம்முடைய நாட்டிலே, நம்முடைய ஆட்சியிலா இது நடைபெறுகிறது என்று ஆச்சர்யப்பட வைக்கின்ற காரியமாக இது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த அளவிற்கு ஒரு சர்க்கார், ஒரு அரசு – பெரும் பணத்தைச் செலவிட்டு, இங்கே இந்தப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு 20 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி – கட்டடம் – கட்டடத்தோடு முடிவதில்லை – இதிலே பணியாற்றுகின்றவர்களுக்கு ஊதியம் – இதிலே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு, பங்கேற்று – இதிலே தங்களுடைய உழைப்பை நல்குகின்றவர்களுக்கு ஊதியம் – அவர்களுடைய வசதிகளுக்கும்,

வாய்ப்புகளுக்குமான செலவு – எத்தனையோ கோடி ரூபாய் ஒவ்வொரு ஆண்டும், கல்விக்காக தமிழ் மாநிலத்திலே மாத்திரம், செலவழிக்கப்படுகிறது என்றால், அதை மாணவர்கள் ஒழுங்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

திருவள்ளுவர் பல்கலைக்கழகத்தினுடைய கட்டடங்கள் தொடக்க விழா நிகழ்ச்சி என்ற காரணத்தினால், நான் ஒன்றை வேண்டுகோளாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இவ்வளவு கஷ்டத்திற்கிடையே நம்முடைய ஆன்றோர்களும், சான்றோர்களும், பெரியவர்களும், பெற்றோர்களும் வழங்குகின்ற இந்தக் கல்விச் செல்வத்தை மாணவர்கள் பாழாக்கி விடக் கூடாது – அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான், திருவள்ளுவர் அன்றைக்கே சொல்லியிருக்கின்றார் – கல்வியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, அந்தக் கல்வி எப்படி இருக்க வேண்டும் – அதை எப்படிப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, ‘‘கற்க’ என்று சொன்னார். அப்படி சொல்லும்போது,

‘‘கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

என்றார்.

கற்க வேண்டியவற்றைக் கற்க என்றார் – ‘‘கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக” என்றார். மயிலாடுதுறையில் ஒரு பள்ளி நிகழ்ச்சியில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் திருக்குறளைப் பற்றிப் பேசும்போது சொன்னார்கள்.

‘‘கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக” –

என்று சொன்னார்கள். ‘‘படிக்க வேண்டியவற்றைப் படியுங்கள் – படித்த பின் அதற்குத் தக நில்லுங்கள்” என்பதுதான் அந்தக் குறளுக்குப் பொருள். படித்தால் மாத்திரம் போதாது. படித்தபடி நடக்க வேண்டும். படித்து முடித்துவிட்டு, நாளைக்கு வேலைநிறுத்தம், ஸ்டிரைக் என்று போனால், படித்ததனால் பயனில்லை. படிப்பது அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதற்காகத்தான் – படித்தது அரசுக்கு நெருக்கடி கொடுப்பதற்காக அல்ல. படிப்பது நம்முடைய மொழியை வளர்க்க – நம்முடைய தமிழை வளர்க்க – நம்முடைய நிலையை உயர்த்த – நம்முடைய சமுதாயத்தை உயர்த்தப் பயன்படுமேயானால், அதற்காக எந்தப் போராட்டத்தை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். ஆனால், அதை விடுத்து விட்டு, கற்போம் – படித்த பிறகு நிற்போம் – எதற்காக நிற்போம் ? என்ற அந்தக் கேள்விக்கு நாம் பதில் தரவேண்டும். நல்லவைகளுக்காக உறுதியாக நிற்போம் – நல்லவைகளைச் சாதிப்பதற்காக உறுதியாக நிற்போம் – ‘‘கற்க” – ‘‘கசடற கற்போம்” – பிழையில்லாமல் கற்போம் என்றால், எழுத்துப் பிழையை, இலக்கணப் பிழையை அல்ல வள்ளுவர் சொல்வது. ‘‘கசடறக் கற்போம்” என்றால், தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய ஞானத்தை, அறிவை, ஒரு சிறிதும் மாசு

இல்லாமல், நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படித் தெரிந்து கொண்ட பிறகு, ‘‘அதற்குத் தக நிற்போம்” என்று வள்ளுவர் சொன்னார்.

அப்படிப்பட்ட இந்த ஒரேயொரு வரியை மாத்திரம்

‘‘கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின்” – படிக்க வேண்டியவற்றைப் படித்த பிறகு, ‘‘நிற்க அதற்குத் தக” என்று சொன்ன வள்ளுவருடைய வாக்கை மாணவச் செல்வங்கள் அனைவரும் – மனதிலே அழுத்தந்திருத்தமாகப் பதிய வைத்துக் கொண்டு தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டுமென்று இந்த அருமையான கட்டடத் தொடக்க விழாவிலே அனைவருக்கும் வேண்டுகோளாக வைத்து, இந்த அளவில் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்.

வெளியீடு:–இயக்குநர், செய்தி மக்கள் தொடர்புத்துறை, சென்னை–9